

Karel Palas

Je-li někdo se svým pracovištěm spojen od počátků vysokoškolského studia až do své šedesátky, vykoná pro ně zpravidla hodně užitečného. Platí to i pro doc. PhDr. Karla Palase, CSc., narozeného 24. 8. 1931 v Budišově u Třebíče, který se v r. 1965 habilitoval pro obor česká literatura. Ono užitečné znamená mnohaletou nadměrnou činnost ve výuce literatury obrozenecké i literatury pro děti a mládež, znamená to i soustavnou odbornou práci o slovesnosti 18. a 19. století se stálým zřetelem k Moravě. Tak vznikla řada studií a recenzí, 10 knižních edic a monografie K problematice krajové pololidové literatury 18. století (1964).

V letech 1970-1976 byl vedoucím katedry české a slovenské literatury na filozofické fakultě a tuto funkci vykonává obětavě a iniciativně znovu od začátku letošního studijního roku. I to je užitečné. Že by se tím slovem vyjadřovalo nevysoké hodnocení?

Snad někdy dnes, ale nikoli v jazyce doby, kterou se doc. Palas vědecky zabývá.

M. Kopecký

Antonín Zouhar

Profesor Zouhar se narodil v obci Studnice v roce 1931. Studium na brněnské lékařské fakultě zakončil v roce 1956. Po šesti letech práce v Trenčíně se vrátil do Brna jako odborný asistent na neurologické klinice. V roce 1968 obhájil hodnost kandidáta lékařských věd a pečlivá a systematická práce z něj brzy vytvořila osobnost budící respekt svého okolí. Jako politický nestraník však neodpovídal dobovým požadavkům a tak byl jmenován a ustanoven docentem pro obor neurologie teprve v roce 1980. Po dalších dvou letech založil kliniku dětské neurologie, kde jako její přednost pracuje doposud. Vytvořil tam jedno z celostátních center postgraduálního doškolování a získal pro toto pracoviště četná uznání celostátní i mezinárodní. Až dosud publikoval doma i v zahraničí přes 200 odborných statí, skript a monografií. Nejvíce jsou oceňovány jeho práce z oblasti elektroencefalografie a epileptologie.

V loňském roce byl jmenován profesorem pro obor neurologie.

J. Šmarda

In memoriam

docenta

PhDr. Boleslava Bárty, CSc.

Boleslav Bárta, narozený 14. srpna 1929 v Rozhraní na Boskovicku, se stal učitelem katedry psychologie filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně v roce 1953. Předtím jeden rok působil v Psychiatrické léčebně v Kroměříži jako jeden z prvních psychologů ve zdravotnictví. Zasloužil se zde výrazně o zavedení a rozvoj hypnoterapie a pracovní terapie.

Na fakultě vyučoval psychoterapii, klinickou a poradenskou psychologii. Několik roků též přednášel obecnou psychologii, srovnávací psychologii a dějiny psychologie. V době svého vědeckého rozmachu napsal několik významných studií, v nichž se zabývá problematikou teoretických otázek obecné psychologie a koncepcemi aplikace psychologie ve zdravotnictví a výchově. Ve své studii o pojetí psychického zdůvodňuje, že vědomí je jednotou významu a nervového děje. V této studii anticipoval názor, který se v poslední době prosazuje v kognitivní neurovědě a neurolingvistickém programování.

Od poloviny šedesátých let se doc. Bárta začal věnovat převážně koncepční a organizační práci v oblasti výchovného poradenství. Jeho smělé koncepce předstihly značně realizační možnosti doby a sovětskou okupací byly na více než dvacet let znemožněny. Za zmínku stojí, že zde doc. Bárta prosazoval jednotný komplexní systém poradenské péče o člověka v celém rozpětí životní dráhy. Po nuceném odchodu z fakulty v roce 1970 pracoval jako psycholog v oblasti péče o mentálně retardované děti se smyslovými vadami. Když byl v roce 1990 vyzván k návratu na fakultu, neměl již možnost se plně oddat pedagogické činnosti, jsa zcela zahlcen politickou angažovaností. Jeho náhlého odchodu želí všichni, kdož jej znali jako nadaného koncepčního psychologa, který s úpornou vytrvalostí šel za svou vizí komplexní péče o člověka.

Zemřel dne 31. 5. 1991 v Budmericích u Bratislavy.

Vladimír Smékal.